

č. 8194.

Řízení správní: * Lhůta pro podání opravného prostředku, končící v pondělí svatodušní, neprodlužuje se podle období § 1, odst. 4 zák. č. 101/1896 ř. z. tím, že dle opatření pošt. ředitelství podávání doporučených dopisů u pošt. úřadů v tento den nebylo možné.

(Nález ze dne 22. října 1929 č. 18.964.)

V ě c: Společenstvo pohřebních ústavů pro obvod obchodní komory chebské se sídlem v N. (adv. Dr. Hugo Littna z Prahy) proti ministerstvu obchodu o včasnost opravného prostředku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výnosem ze 3. března 1927 povolila zsp v Praze Štěpánu K. provozovati pohřební ústav se stanovištěm živnosti v R. Odvolání stěžujícího si společenstva bylo nař. rozhodnutím zamítnuto jako opožděné a tudíž nepřípustné, jelikož v odpor vzatý výnos byl mu doručen 9. května 1927, společenstvo však přes to, že se mu dostalo správného poučení o opravném prostředku, podalo odvolání na poštu teprve 7. června 1927, tedy po uplynutí odvolací lhůty, jež končila 6. června 1927. Při tom poznamenáno, že výhoda ustanovení § 1 zák. z 12. května 1896 č. 101 ř. z. v daném případě neplatí, neboť poslední den odvolací lhůty, t. j. 6. červen 1927, není státně uznaným svátkem, takže v ten den mělo býti odvolání alespoň podáno na poštu, mělo-li býti považováno za včas podané.

O stížnosti, vytykající tomuto rozhodnutí nezákonnost, uvažoval nss takto:

Podle § 1 odst. 4 zák. o podávání opravných prostředků proti rozhodnutím a opatřením úřadů politických z 12. května 1896 č. 101 ř. z., případně-li poslední den odvolací lhůty na neděli nebo svátek, končí se lhůta teprve nejbližším dnem všedním.

O svátcích republiky čsl. byl vydán zákon z 3. dubna 1925 č. 65 Sb., ve kterém se stanoví: (§ 1). Posavadní předpisy o svátcích platí s výhradou ustanovení § 4 napříště pro tyto dny: 1. leden, 6. leden, Nanebevstoupení Páně, Božího Těla, 29. červen, 15. srpen, 1. listopad, 8. prosinec a 25. prosinec. (§ 4). Pro dny vyjmenované v § 1 platí předpisy o nedělích, pokud jde o počítání lhůt (§ 5). Veškerá dosavadní ustanovení o dnech svátečních, pokud se nesrovnávají s tímto zákonem, se zrušují.

Z uvedených ustanovení je patrné, že svatodušní pondělí ani 6. červen nejsou svátečními dny republiky, takže předpis § 1 odstavce 4 zák. č. 101/1896 o prodloužení odvolací lhůty do následujícího všedního dne se na ně nevztahuje. Na tom nemůže nic změnit opatření pošt. ředitelství v Praze, podle něhož byla dne 6. června 1927 u pošt. úřadu v N. služba jako v neděli, t. j. jen v telegrafu a telefonu od 9.—10. hodin; neboť pro právní povahu určitého dne jako svátku ve smyslu zák. č. 101/1896 jest směrodatný jedině zák. č. 65/25, který, jak řečeno, svatodušní pondělí ani 6. červen za sváteční dny nestanoví. Ostatně i když byla u pošt. úřadu v N. 6. června 1927 jen služba nedělní, mohlo

býti odvolání podáno telegraficky, jak to § 1 odst. 2 zák. č. 101/1896 výslovně připouští.

Poukazoval-li při veř. ústním líčení zástupce stížnosti ke stinným stránkám tohoto způsobu podávání opravných prostředků, jako na př. nutné omezení rozsahu, nákladnost a pod., sluší na to odpovědět, že ovšem tyto jakož i všechny jiné nevýhody jdou na vrub strany, která takové cesty použije, při čemž jest zcela nerozhodno, z jakého důvodu tak činí.

Jestliže tedy den 6. června 1927 nebyl svátkem, pak čtyřnedělní odvolací lhůta, která počala plynouti, jak stížností není popřeno, dnem 10. května 1927, nekončila teprve 7. červnem 1927, nýbrž již 6. červnem 1927 a bylo tudíž odvolání společenstva, jež dáno na poštu teprve 7. června 1927, podáno opožděně.

č. 8195.

Horní právo: O ingerenci revírního úřadu báňského na výkon voleb do revírních rad hornických.

(Nález ze dne 23. října 1929 č. 18.831.)

Prejudikatura: Boh. A. 5753/26.

Věc: Revírní rada pro obvody revírních báňských úřadů Most-Teplice-Chomutov (adv. Dr. Otomar Schmidinger z Mostu) proti ministerstvu veřejných prací (min. r. Dr. Ing. Bohdan Rudl) o změnu stanov.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím odepřelo žal. ministerstvo v cestě instanční schváliti změnu stanov, na niž se usnesla revírní rada v M. a jež spočívala v tom, že vyhlášení, provádění i řízení voleb do revírní rady a rady zřízenců má přejíti do rukou představenstva rev. rady, kdežto dle dosavadního znění stanov provedení voleb do obou těchto rad spočívalo v rukou rev. báň. úřadu, resp. volební komise jím jmenované.

Svůj výrok o stížnosti do rozhodnutí tohoto podané založil nss na těchto úvahách:

Vzhledem k tomu, že již v písemné stížnosti bylo poukazováno na nál. Boh. A 5735/26 a že zejména zástupce st-lich při ústním líčení vyvozoval z nál. tohoto důsledky i pro dnešní případ, sluší nejprve poznamenati, že jistá autonomie revírních rad, o niž se cit. nález zmiňuje, nemá nikterak býti popírána. Je však třeba zdůrazniti, že vlastní ratio decidendi dovolaného zdejšího nálezu spočívá v právním názoru, že na pouhé analogii nelze zakládati úřední kompetenci, jestliže zákon kompetenčního předpisu nedává. Toto mlčení zákona o úřední kompetenci vyložil nss v dovolaném případě úmyslem zákona poskytnouti revírním radám v příčině řízení volebního dosti širokou autonomii. Z toho však nic neplyne pro otázku, která je dnes na sporu, neboť o této otázce zákon nezachovává mlčení, nýbrž dává naopak pozitivní předpis a na sporu může býti jen výklad tohoto předpisu.